

I. NÉHÁNY FONTOS VERS A KORÁBBI KÖTETEKBŐL

Az eperfa lombja

Honnan tudjam, mit láttam még működésben?
Mi volt az a bácsi ott a napsütésben?
Megjelent az utcán, rövid utca volt az,
benne volt a kertünk, kerítése korhadt,
ő ment, honnan tudjam, hogy mivel törődve?
Néztem, hogy a sarkon eltűnik örökre.
Nem jelentett jót, de nem jelzett veszélyt sem,
mint egy krákogás az elmondott mesében.

Idős úr volt, szikár, katonásan ép test,
vadászruha, kalap, halálpontos léptek,
tekintet előre, érett, szinte fénylik,
mint hogyha nézhetne akár másfelé is,
derűs volt, sőt, szép is, mégis féltem, mert egy
sétabot is táncolt a léptei mellett:
egyet koppan, aztán egyet szúr előre,
szúr-koppan-szúr-koppan, sújt a levegőbe.

Akkor már húsz éve volt délben is este,
ötéves sem voltam, nem tűnt föl az este,
aznap kérdeztem csak, mért van mindig este,
azt mondtad, butuskám, hiszen nincs is este!
nem hittem, de este tényleg jött az este,
megmutattad: látod, ez most tényleg este,
cigaretta kézzel legyintettél: "édes!
sétapálcát láttál, *ma már* nevetséges!"

Akkor a *régi* volt éppen eltűnőben,
volt minek eltűnni abban az időben,
ami korhadt akkor, azt korhadni hagyták,
ami jött az utcán, inkább menni hagyták,

bár akkor a Nagy Bűn készen volt már régen,
s ami száradt, jórészt megszáradt a kézen.
Öreg kezek újból játszani tanultak,
botot ugráltattak fürge, csontos ujjak.

Honnan tudjam, mit láttam még működésében,
most, mikor az *új* is lassan eltűnőben,
mi járta utolsó sétáját el aznap
színét és visszáját hordva a gonosznak?
A nagyvillany aznap nem volt csak leoltva,
aznap kavargott úgy az eperfa lombja,
mesétekből egyszer látszott, hogy kíméltek,
aznap kérdeztem meg a sötét miérettet.

(A *néma H* című 1996-os kötetből)

Keresztény és közép

Hideg. Hideg az egész család.
A Ráday utcai ág is hideg,
a Polgár utcai ág is hideg,
a budakalászi ág is hideg,
ugyanaz a hideg kézfogás.

Hideg már az első biztos ősnél,
a királynő testőrénel Bécsben
és hideg a kétéves Luca Teréziánál
a bölcsödében, idefenn.
Hideg az egész tákolmány.

Sehol egy öngyilkos, sehol
egy betörő, sehol egy rohadt
szemét, mert hideg.
Becsülettel kielégített, de félig
megőrült feleségek, férjek
fel nem melegítik, mert hideg.

A szeretet neki hosszú,
de - mint a jég - nem is
lehetetlen, hideg.

A gyűlölet neki nehéz
de - mint a gőz - nem is
lehetetlen, hideg.
Hideg, hideg az egész család.

A Ráday utcai ág lakása,
a Polgár utcai ág lakása,
a budakalászi ág lakása
előtt is ott a szürke korlát.

A barátok ezerszer látják,
mert vannak barátok, és van szemük,
de a barátok mindhárom ágnál mások,
nem járnak össze, nem ismerik egymást.
az a korlát nem érhet körbe
de ha körbeérne, akkor mi van?
drágább lesz a kenyér? Hideg.

Hideg az egész család.
Halakat, rákokat, skorpiókat
tart a fejében és vicceket,
mert a társalgás könnyen átcsap
beszélgetésbe, hideg.

El se hinnéd, ha elsorolnám,
milyen hősöket fojtott el egymaga.
Darwint és Freudot a szakálluknál
ragadta meg. Petőfit azzal,
hogy túl keveset élt, Bartók
Bélát meg egyetlen szóviccel
Dénes bácsi terítette le, húszban.

Hideg.
De nehogy valami tragikus, nagy nép
öntelt osztályát képzeld ám el,
ami a vesztébe rohan, és hiszi, hogy ő
csinálta a háborút, pedig csak
frontra megy, széthullik, elfújta a szél...
már hallom is a színészeidet!
jaj, nem! ez csak egyetlen család,
ami történetesen hideg.

Beleszületni egy pillanat műve,
szabadulni tőle csak gúnnyal lehet.
Együvé tartozás a többi.

Mert másfelől magát a sátánt
is felnevelné. Mert a gyerek az
gyerek. Ha már megvan, hát felnevelné,
vasárnap rántott húsrá várna,
mikor már felnőtt, akkor is,
családja helyett családja volna,
pedig tudná mindenki hallomásból,
hogy ő lett a Sátán, és senki más,
és a Sátán se tudná, sírjon vagy nevéssen
az ebédnél, ha megkapná a kérdést:
ugye azért nem iszol túl sokat?

Hideg, hideg az egész család.
És felmelegszik és örökre sértett
de megbocsátja, majd lehül,
és ezt csinálja csendesen.
Kihajtasz rajta: húsz év,
elfonnyadsz rajta: hatvan.
Veled is meg van áldva és
nélküled is, te jó gyerek.
előre emlékszik, előre tervez.

Ott lesz a végén és képvisel.
Misét mondat, mert mindenre gondol.

Mindenre gondol.

„Ne emeljük föl szívünket,
fölemelkedik az úgyis.”
(A *Hideg* című 2001-es kötetből)

Egy nap élet

Harmincháromból huszan maradtunk, tizenöt év után
szép ez is,
Egy óra múltán a kocsmáros behordta fölöslegessé vált
székeit.
Férfiak és nők, fiúk és lányok, június, este,
sátortető,
Könnyű zsvivaj volt, nagy szavakkal előre föl nem
törhető.
Nagy szavak váltak könnyű zsvivajjává, tizenegy autó
odakint,
Huszan maradtunk: húsz ruha és pénz, tizenegy autó:
a valamink.
S máris megy kettő: „tudod, a kölkek nélkülem nem
aluszna el”,
A másikért meg itt a férje: a sövény fölött már
ott a fej,
Valaha fontos a harmadik volt: pohárral áll, hogy
menni fog,
Az asztal mögé bezárva ültem, mutattam: "kibújni
sem tudok".
Valami szél jött és bodzaszag volt, eltelt a második
óra is,
Mutatta „hány van?”, mutattam: „három. Hát neked?”, „jön a
harmadik”.
És ezzel átbújt mellém az asztal alatt, hogy "még egy
pillanat",
Mesélt, mesélve újra átbújt, s még mindig mesélve
elszaladt.
Átmásztam én is, hogy elszökésre, menekülésre
kész legyek,
Egyszercsak mégis délelőtt van, öten maradtunk,
részegek.

Egymás nyitott-könyv-életéből kihullott könyvjelzők
vagyunk,
Szavakba öntjük a közös eszmét, ami csak annyi:
még igyunk.
Repülő zúg a másik égen, kezdődő, pontos
napsütés,
Figuráit kirakja lassan a gyümölcsfák közé a
nemsötét,
Fagyiért jön be egy család, a kocsmárosné a
kertbe ment -
Betelt a hetünk, és az Isten mégis csak teremt
és teremt...
Itt volna vége, de életemmel nem szolgáltam rá
erre sem,
Ha délelőtt volt, hát délután lett, haza a hatvan-
egyesen.
Mért mondjam ennél pontosabban, hogy nemsokára
meghalok
S nyers boldogság, vad reménytelenség együtt se tett ki
egy napot -
Az a nap kéne mégis, egyben, legalább az a
csonka nap,
Hisz máskor úgyis csak semmit mondok, és nekem is semmit
mondanak.
Annak a napnak a délutánján fél kettő körül
volna most,
Már annyit éltem volna eddig, hogy elég is lenne,
hogy vagyok,
Bolyongásvégi nagy türelmet vinnék haza a
pénz iránt,
Erdőbe mennénk a gyerekekkel, úgy élnénk le a
délután,
Órára, tükörbe, más szemébe estig már nem pil-
lantaná,
Azon a napon mesélés utáni megtartana a
tartalék.
S ha alszanak már, kilenc után, el mezítláb akkor
menni csak,
Legvégül még kifutni innen, mint bölcsnek hitt, öreg
férfiak.

(A *néma H* című 1996-os kötetből)

FEL ÉS ALÁ AZ ÉRDILIGETI ÁLLOMÁSON

A gazban román cigarettás doboz
és bánat a szívben,
leszegett fej, erős napsütés,
még mindig fiatalnak látszom.

Az ilyen alakokat hogy megvettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
mert azt mondták, nincs már itt semmi,
nincs bizony, bezeg valaha.

Harminc éve helyes kis állomás volt,
telente fűtött váróterem, kint fehér
murva és piros-fehér padok,
sok hosszú szerelvény, egész mondat.

Most földig rombolt épület,
betonperon, a gazban cigarettás
doboz és pontatlan
érzés a szívben.

Régen azt hittem, el kell engedni
avulni, kopni, ami el akar,
el is engedtem, hiba volt,
most jönnek vissza tönkremenneve, sorban,
de hát én ugyanaz maradtam.

Az ilyen alakokat hogy megvettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
mert azt mondták, meglátod, te is ilyen leszel,
ilyen leszel, bizony, mert a jellem
a büdös életben meg nem változik.

Közben ráérősen,
mintha győztes csatából érnének ide,
örök vesztes külsejű emberek
szállingózzák végig a peront,
kis ácsorgások, föl-le séták,
cigaretták, sok kis kevés idő.

Az ilyen alakokat hogy megvettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
azt mondtam, csúfak és prolik,
azt mondtam, várakozók.

Most földig rombolt önérzet,
széttaposott cipő, borosta, bánat,
egy szinte véletlen arany karóra,
leszegett fej és félrenevelt múlt.

A múlt, ha nem múlnak nevelték,
kamaszkorától csak bosszút áll, mert
mindennap így szól egy szép napon:
„nézz rám: az értiligeti állomás voltam
egykor. És most is csak az vagyok.
Mondjad, mi érdekel.
A bogaras bácsi meghalt.
Szétnyílt tenyeréből
a szarvasbogár elrepült.
A jövő már keményebb dió.”
És ezzel vállat von a múlt.

A hangosbeszélő viszont beszélni kezd,
mint a kisebb testvér, ha szóhoz jut ő is,
és jövőt ígér: egy vonatot.

Az ilyen alakokat hogy megvettem,
az ilyen figurákat hogy sajnáltam,
mert azt mondták, ők csak egy kis
pont ugyan, de az is jobb, mint a semmi,
és hogy változnak az idők.

Szomorkás csönd lesz, mert ugyanazt
szégyelli megkérdezni a gaz és
a szív és a román cigarettás doboz:
ugyan mivé?

És vonat jön, mint a menetrendben,
egyszer csak itt áll, és elvisz innen,
rövid szerelvény, hiányos mondat,
leülök, nézek, mint az ablak.
Ugyan mivé.

Nem sajnálok és nem vetek meg,
cél akarok és könnyű lelket,
ha együtt nem megy, jó úgy, ahogy van:
zengő érc fölött, személyvagonban.
De nem tudom.

(Az Élőbeszéd című 200-os kötetből)

EGY HÉT AZ ÖREG KÁINNAL A mítosz

Káin, ha valahol rátalálnak,
pár nap alatt összeszedi magát,
nyugtalan lesz, elkezd kutatni,
a nevéért feltúrja a házat
és előhúzza valahonnan
a nevét. Állati félelem fogja el,
kimegy a kertbe, és a ház mögött
becsörtet a sűrűbe, eltűnik.

A nyomozók rendre megszületnek,
elvégzik a szükséges iskolákat,
rendőrök lesznek, előrejutnak,
megbízják őket a Káin-üggyel,
keresnek, olykor rátalálnak,
maguk se hiszik, kicsit haboznak
(ő becsörtet megint a sűrűségbe),
leváltják őket, vagy nyugdíjba mennek,
elhálnak dolgukvégezetlen.

Sokan állítják azt, hogy Káint
elfogni nem is akarja senki,
legalábbis egyes köröknek
érdeke az eljárás hátráltatása.
Hogy testvérgyilkosok vagyunk, és
közös kincsünk a rossz lelkiismeret,
talán erre gondolnak ezek.

De ami Káin régi kertjeit illeti
rendben váltják a lombjukat.
A kis ház bennük elhagyatva áll,
a hajléktalan belefészkel,
az új tulajdonos elúzi, és

házat épít, és a háznak
lakói jönnek, új család. Kis füles
ketrechen meghozzák a macskát,
a macska pedig akár a közhely
még a legmélyebb beszélgetésben is,
körbesétálja az új lakást, és
elfekszik a legpuhább helyen:
valahol mindenkinek igaza van.

Előkészítő látogatás

„Káin úr, ne féljen tőlünk.
Az életéért jöttünk ki önhöz,
de nem elvenni, csak följegyezni.
Beszélgetnénk, és ha hozzájárul,
be-bekapcsolnánk a kamerát –
Nem várunk azonnali választ.
Ez itt a szerződéstervezet.
Gondolja át, mi egyelőre
nem kérünk többet, csak gondolja át –
Önnek is meg kéne szólalnia végre.
Meg kéne törnie hallgatását.
Világméretű kihívások
érik az emberi civilizációt –
Értékválság van, Káin úr!
Szükség lenne a hiteles szóra,
apát keresnek az emberek,
és a Biblia azt mondja, önt –
Tragikus sorsú testvéréről,
aki miatt ön így él, morogva,
a világ zajától távol, úgymond,
nem is kérdezzük, ön dönti el,
kitér-e rá –
És egyelőre nem is zavarnánk tovább,
Káin bácsi, most elmegyünk –
A kertkapuja tárva volt,
kerti útján a lucskos ágak
áthajoltak, és a háza
kilincsnymásra nyílt.
Kifelé menet zárjuk-e házát,
kössük-e félre ágait,
csukjuk-e be a kertkaput,
vagy minden maradjon így?”

Káin hangja közelről

„Tegnap az ördög járt nálam,
egy kicsit rendet is rakott.
Ezt nem szeretem, mert
utána mindent keresni kell.
Még mindig jobb, ha
csak beszélgetünk, bár
az meg abból áll, hogy
ő beszél.
Persze, mert mindent tud,
amit én tudok,
és a saját hangját
akarja hallani.
Az még néha őt magát is
meg bírja lepni.
Onnan tudom, hogy
mondta ezt is.
Neki se lehet könnyű.
Sose volt senkije.
Az embereit látogatja
körbe-körbe.
Neki mi vagyunk a családja,
ezt szokta mondani,
és hogy túl fogja élni
az egész kurva bandát.
De attól ő is fél ám,
mert a magány az magány.
Amikor tegnap meglátta
a beesett pofámat,
észrevettem rajta, hogy
most megijedt.”

Káin és a Biblia

„Az Első Négy Oldalt böngészgetem,
az Első Négy Oldalt betűzgetem.
Én, Káin, vén bűnös, vénségemre
megtanultam ezt is.
Az Első Négy Oldalon fehéren-feketén
ott áll, hogy bizony, született öcsém.
Én, Káin, vén bűnös, vénségemre
megtanultam ezt is.
Bizony, bizony, megtanultam én,
bizony, bizony, még örültem is én,

Hogy mégse a vén bűnös – nocsak,
no lám! – az egyetlen ősapa.
Nem fognak nyugton hagyni mégsem!
Ha minden oldalon ezer öcsém születne,
az emberek fejéből nem verné ki az se,
hogy tőlem származnak mindannyian!
Káin kell ezeknek, a vén bűnös, bizony!
Vénségemre megtanultam ezt is.”
A szomszédok kara

„Ő volt Káin? Tényleg? Ne mondja!
Az a kisöreg? Pont az? Ki hitte volna!
Mindig olyan szerényen köszönt.
Várjon csak... ő csinálta a vízözönt!
Nem, az Noé volt, mi is tudjuk azért!
Szóval itt bujkált. Összeáll az egész.
Bizony, most így visszagondolva tényleg
Volt valami ereje a szemének.
A kerítés mellett, ha csak ott állt,
A kutyák is féltek, nem ugatták.

Mért ölték meg? Nézze: volt pénze, biztos!
Vagy tudott valamit, valami titkot.
Vagy betörték, ő aludt, de megmozdult,
Vagy egy zsidó állt rajta bosszút.
És magyarázza tőlünk bárki másra,
Higgye el nekünk: egy zsidó csinálta!
És jól is tette, mondjon bárki bármit,
A bűnösön meg kell a bosszút állni!
Mert valami táborot csináltak ezek
És aztán oda bezárták ezeket...

Ja, meg se ölték? Hát akkor bocsánat.
Egyszerűen nekivágott a világnak?
És ez a sok rendőr? És a tévék?
Ja, hogy itt valami csoda történt!
Itt élt Káin? Tényleg? Ne mondja!
Az a kisöreg? Pont az? Ki hitte volna!
Mindig olyan szerényen köszönt.
Várjon csak... ő csinálta a vízözönt!”

Epilógus

Ki tudja pontosan már, ki volt az, merthogy rég volt,
Magellán ottveszett, hát tegyük fel azt, hogy Drake volt.
Elindult napnyugatnak, keletről jött meg ő,
Vagy épp fordítva járt el, ez felcserélhető,
A lényeg az, hogy hős lett, egyként rajongott érte
A királynői udvar s a kocsmá tölteléke,
Golyó volt ő, ki megjön, minden fabábut földönt,
S minden fafajet meggyőz, hogy gömbölyű a földgömb.

Ki tudja pontosan már, mi volt, igaz se volt tán,
Egy kérdés volt, ha volt, csak egy öblös hang a botrány,
És talán föl se tették az ünnepélyes csendben,
S így ünnepet se rontott a válasz rá: „Hát rend nem!”
S ezért a csöcselék sem vághatta rá: „Halál!”
S ezért lehet talán csak, hogy mát írunk ma már.
A kérdés ez: „Na jó, de abból mégis mi lesz,
Ha napnyugatra tartva keletről megjöhetsz?”

És hagyjuk ezt a kocsmát Shakespeare korával együtt,
És induljunk előre, vagy egész vissza menjünk,
Előre tegnap estig, vagy vissza Káinig,
Ki így nyelvelt az Úrral egyes rabbik szerint:
„Se törvény nincs, se bíró!” Vagyis mindent szabad,
S azóta kóborolnak e megvadult szavak.
A gyilkos, hogyha büszkén *fölkél és újra lépked,*
Ártatlan lesz majd másutt, mert gömbölyű a lélek.

És itt van újra Káin, és tegnap este van:
Ágyáról épp feláll, vén, de mégse testtelen,
Tévét kapcsol ki, vécét húz le, kezét törölget,
Lefekszik, megkerülte ma is megint a Földet,
Végigvonult alatta az összes régi tette,
És mind helyes, hisz mindet belső parancsra tette...
S megsértődik ma is, ha a súlyuk rázuhan:
Te küldtél körbe-körbe, ne mondd, hogy élsz, uram!

Káin hangja messziről

„Én vagyok Káin, nagybácsi
és üzött nagyvad. Fejemet idétlen
szarv koronázza, kiszáradt fára hasonlít,
a fejem ősvilági nagy fej, amekkorát csak
ki tudott agyalni a középkori rabbi,
hogy el bírjon hinni teljesen –
akkora, mint egy családi ház!
Akarjátok látni? Kidugjam
a hegygerinc mögül?
Mit szólnátok, ha kidugnám,
és felkínálnám? Tessék a fejem,
lője keresztül Lámekh, a vén vak,
lője keresztül végre nyállal,
célozzon helyette a fia, az az idióta,
dirigáljon a vaknak, hova lőjön,
történjen meg a hülye baleset!
Túl nagy már a testem, múljon ki végre!
Mesélni szeretnék nektek,
de ekkora testtel nem lehet!

Én vagyok Káin, nagybácsi vagyok,
és kicsi dolgokról szeretnék mesélni,
de mindig elfelejtem, mekkora lettem.
A hangom minden az égvilágon,
csak nem emberi beszéd.
A nevem tönkre van gondolva régen,
gyerekpróféták gyakorolnak rajta,
de ők is ásítognak tőle.
Pedig tele vagyok történettel,
érdekességekkel és részletesekkel,
tele vagyok nagybácsimesével.
Kicsikkel, amiket értenétek,
de ekkora testtel nem lehet.
A fejem mint egy családi ház,
még egy szarv is kiáll belőle,
értem én, hogy megijednétek,
ha mesélni kezdenék ekkora testtel.
Lőjék már keresztül ezt a nagy fejem!

Káin vagyok, nagybácsi, egy
színes, elrontott, hatalmas élet
és csupa tanulság, nem fogtok unni,
csak hallgassatok bele a mesémbe,
majd meglátjátok, ott se bírtok hagyni!
Komoly, nagy tudású öregember vagyok,
nagyszabású öregember, úgy ám,
nem fogtok csalódní bennem.
Ha Ábelről egy szót se – már
meg is van értve! Értek ám
én a ti nyelveteken!
El fogtok ájulni a kalandos,
bűnös, vidám és
nagyszerű történetektől!
Gondolkozni sem muszáj,
levonom én a tanulságot,
láttam én már mindent, ami kell!

Káin vagyok, nagybácsi, és csakis
nagybácsi, alig-alig apa,
két lábon járó tapasztalat.
Soha ne öregedjete meg!
Réges-rég megelőztem már magam,
tessék, most is itt vagyok,
jókora nagyvad, üzött nagyvad!
Ha akarjátok, akkor szörnyeteg!
Most éppen a mütétre várok,
a hagyomány szerint
keresztüllövik nyállal a fejem,
és akkor kisebb leszek megint.
Nem nagy ügy, csak humorosan kell
felfogni, nagybácsisan. Egyelőre
nem tervezem, hogy elpatkolok.
Majd elmesélem, milyen volt,
csak legyen már rajta túl
Káin vagyok, nagybácsi, nagyvad.
Fel lehet ezt fogni humorosan is.
Ne öregedjete meg soha.
Ülök a hegygerinc mögött
a fejem mint egy családi ház
és nehéz a szarvam,
mit szólnátok, ha most kidugnám?

Szeretnék már túlesni rajta.
Kérjétek, hogy dugjam ki!
Segítsetek nekem!
Visszhangosak ezek a völgyek
és elnyelik a hangot a hegyek.
Humorosan is fel lehet ezt fogni
fel lehet ezt fogni,
fel lehet ezt fogni
fel lehet

(Az Élőbeszéd című 2006-os kötetből)

II. VERSEK A KIRÁLYNÁL CÍMŰ KÖTETBŐL

A Kossuth téren

A nő, aki köpött a Parlamentre,
olyan volt, mint a jóslatokban.
Kis műszőr gallér, piaszag,
és ahogy beszélt, káromgás.
Elindultam szép hazámból,
híres kis Magyarországból.
Nem mondott semmi többet,
ez hangzott úgy, mintha hányna.
Búzlótt szegény a gyülőlettől.
Te megmondta, hogy ilyenek ezek,

de tévedsz, szívem, én mondtam meg,
és sokkal előbb, hogy el fog jönni,
és éppen ilyen lesz, hogy gyűlölhessed,
hogy megvethessed könnyen és olcsón,
hogy hozzájuthass késztermékként,
és félhess tőle kényelmesen.
Az anyád lehetne, mégis te vagy
a bűnös abban, hogy megjött és ilyen.
Én mosom kezeim, de mocsokban, vérben -
már nem leszünk tiszták, se te, se én.
(*Élet és Irodalom, 2007 március 23.*)

Ötvenhat

Hogy meghaljak, nincs az az eszme érte -
és ezzel te mindig visszaéltél,
biztattál, hogy eszmék úgyszólván,
csak télen a szürke, nyáron a kék ég.
Így tettél, szívem, szépen lassan
morális mozgásképtelenné,
és szép is volt így, míg meg nem untál,
de továbbélni mégse volt becstelenség.

Mint herélt kandúr, a gondolat most
úgy él bennem, mint egy lakásban:
hogy elherdáltam az összes eszmét,
amit itt hatvanegyben találtam.

Te hatvanhatban lettél a lánya egy
az enyémnél korszerűbb családnak,
és nem gúnyolódom, esküszöm,
kezdettől jó volt, hogy te más vagy.

Ami katolikus, azt megvetted,
bár alig próbáltad tönkretenni,
de ha ötvenhatról beszéltem, azt
hitted, nem jelent nekem se semmit,
üres fecsegés, hogy téged bántsalak,
hogy erkölcsi fölényem fitogtassam.
Ásítottál: na és kinek nem volt
szép, húszéves apja ötvenhatban?

Szívem, te gondolkodás nélkül
halnál a gyerekekért, ha kéne,
az én apám sebesültet hordott,
és nagyon meg lett büntetve érte:
tanulatlanul halt meg rákban,
de legalább kilencvenben még élt.
Ne gondold, hogy eszmék nincsenek,
csak télen a szürke, nyáron a kék ég.

ÉS, 2007 március 23

Midlife crisis

Az iskolában okos kamasz lányoknem hiszik el a
holokausztot.
Szívem, mit csodálkozol,
te meg engem tagadtál meg!

Én azért éltem, hogy emlékezzünk,
jó sok hibával, de mégis azért,
te nekem éltél, ennek most vége:
már az új játékaidnak élsz.

Én tudtam, hogy bármi megtörténhet,
de más történt: hogy elvesztettelek.
Ez nekem is jó lecke volt, te viszont
nem lehattél volna felelőtlenebb.

Mert én tudtam, mi kell az ostobáknak,
de csak addig, amíg te bennem hittél.
Most majd szétszedik megint a világot,
és én hagyni fogom, mert megtagadtál.

Szélsőséges dalocska

Fasisztát festesz a falra,
barnának és feketének,
gonosz és csúf az arca.
Fasisztát festesz a falra,
szinte lelép a hallba,
ügyes vagy, szívem, szép lett.
Fasisztát festesz a falra
barnának és feketének.

Kicsit hasonlít hozzám,
bár nem vagyok fasiszta.
Nem baj, ilyen lett most már.
Kicsit hasonlít hozzám,
de főleg a kamaszlány-
os, vad, túlzásaidra.
Kicsit hasonlít hozzám,
bár nem vagyok fasiszta.

Most várod, hogy megtagadjam,
meg is tagadnám, hogyne,
ha nem múlna semmi rajtam.
Most várod, hogy megtagadjam
a műved, szívem, na jó, de
majd mit tagadok, ha baj van?
Ha nem múlna semmi rajtam,
komolyan venném, hogyne.

A huszadik évünk

Te a holdam, én a földed,
ez tartott mindig össze minket
holdomiglan, földödiglen.

De most te is bolygó szeretnél lenni,
önálló kislány, egy név, ami nem *mi* –
a szépségedtől meg is tehetéd.

Jól is mutatnál nap körüli pályán,
tündökölnél ott is aranysárgán,
de nincs módomban elengedni téged.

Essünk előbb túl az érzelmi részén,
a földi élethez kellettünk te és én:
te lötyögtetted az óceánokat.

De inkább maradjunk a fizikánál,
törvényt sértenél, ha nekivágnál
a naprendszernek – durván csak ennyi:

ha változtatnál a kettőnk dolgán,
az első lenne, hogy belém csapódnál.
Próbáld csak meg, én nem mondom el újra.

A távoli Olümposz

Én megtettem mindent a szép lakásért
az Arkhimédész-pontra nyitható
nagy ablakokkal és a nyolc szobáért
a hat gyerekhez és a bankbetétért,
hogymajd akár a teljes házat is
gond nélkül megvehessük, hogyha egyszer
nemzetséggé gyarapszunk, és a dolgos,
de éjjelente Jungot olvasó, és
ezért csak kissé későn kelhető,
viszont önálló, büszke, nyíltszívű
személyzetért, na és a csigalassan

öregedő, vidám, okos barátok
örökké nálunk nyüzsgő seregéért,
de legfőképp mi kettőnkért, akik
szép estéin tevékeny napjaiknak
kart karba öltve sétálnak fel és
alá, megtöltve néha könnyedén
egy serleget, megigazítva egy-egy
mosolyt, a bókokat fogadva, hogy
amit mi létrehoztunk, nagyszerű,
áruljuk már el, hogy csináltuk ezt,
hogyminta lett az életünk, a mi
példánk tart össze házasságokat, mert
valósággal sugárzunk ketten együtt,
főleg harmóniát, de közben úgy
talán csak Héra meg Zeusz veszekszik,
ahogymi néha képesek vagyunk,
és mindez együtt elviselhetetlen,
valószínűtlenül tökéletes,
függőséget csinál az életünk,
és így tovább, mi meg csak bólogatnánk
a túldicsérést viccel ütve el,
de össze-összenézni cinkosan,
mert pontosan tudnánk, amit tudunk:
ha nemsokára egyet gondolunk, és
kiséválunk egy félórára innen,
és oly fájón lesz szép az alkonyat,
hogymtöbbé inkább vissza sem jövünk,
sokáig fel se tűnik senkinek, mert
olyan simán, idilli módon lesz majd
folytatható tovább az életünk,
hogymészbe kapva sírni kezdenek
és emlegetni minket, lesz miért,
és arra pedig semmi ok se lesz, hogy
minél gyorsabban elfelejtsenek,
de semmi baj, ha elfelejtenek se,
mert mindezt együtt álmodtuk meg egykor,
egyetlen apró részlet sincs, amit
ne így akartunk volna pontosan, ha
nem is gondoltuk végig pontosan.

És én azt hittem, mindent megteszek,
amit tudok, hogy mindez így legyen:
bambán hevertem sok-sok éven át
a félhomályos, lehasznált lakásban,
leírva egy füzetbe néha egy szót,
az Arkhimédész-pontra így vadásztam,
de meg se néztem, rajta fekszem-e,
és hagytalak heverni téged is,
dolgozni, aztán újra csak heverni
és egytől egyig elolvasni közben
a hétköznapi pszichológiáit
az összes létező New York-i nőtől,
még azt is hagytam egyszer, hogy kidobd
a gyerekkori költeményedet,
azt hittem, az se kell a hérasághoz,
ennyit tehettem, nem volt több eszem,
és mátriárka-pátriárka sem
lettünk mi, nemhogy Héra és Zeusz,
csak kétgyerekes, átlagos szülők, és
auránk se lett, csak azt éreztük együtt,
hogymrögeszmésen értjük félre egymást,
legyen szó pénzről, Istenről, hazáról,
jóról, gonoszról, egymást elhagyó,
örökké váló, megbolonduló,
külföldre költöző barátainkról,
miniszterelnökökről és gitáros
zenikről, ételekről, állatokról,
keresztényekről és zsidókról és
megint a pénzről, és naponta így
gyilkoltuk egymást évre év, fanyar
mosollyal néha megjegyezve, hogy
másokhoz képest boldogok vagyunk,
míg mind a kettőnkben világra nem jött,
és szép leánnyá, délceg ifjúvá nem
serdült a mérhetetlen úr, de még
így is majdnem sikerült.

John Anderson éneke

Ez itt a mennyek országa, szívem,
 egyetlen üres barlangterem,
   sok-sok finom por,
   egy-egy finom toll,
 nem maradt nyom nélkül semmi sem,
 itt volt a trónus,
 itt volt a kórus,
 a levegő tiszta, a két fáradt
 fölösleges szkafander leválhat,
 le is válnak és elhevernek.

Ez itt a mennyek országa, ilyen,
 nyugalom volt mindig ezen a helyen,
 a nyomok egyszerű élet nyomai,
   nem volt itt rablás,
   barbár itt nem járt,
 a falakon semmi, csak állatok,
 őzek, bölények, szarvasok,
 derék vadászcsaládok élnek itt
 nem egyszer évezredekig,
 alig hoznak be csontokat.

Vidám életünk lesz itt, szívem,
 ezen az otthonos, szép helyen,
   ott áll a senki,
   itt néz a semmi,
 hogy is tűnhetne ez sivárnak?
 az otthonunknál százszor vidámabb,
 mert komorabb helyen nem voltunk soha,
 mint az a kiürült gyerekszoba,
 ahova beléptünk öregen
 a gyerekek nélkül, ennyien,
 ezer éve, de két perce sincs,
   ott volt a rajzuk,
   nem szólt a hangjuk,
 jobb, hogy kijöttünk örökre onnan,
 megbolondultunk volna benn.

Itt már ne sírjunk, úgysis hiába,
 nem követtünk el nagy hibákat,
 végigcsináltuk rendesen,
   nem lettünk bölcsek,
   nem voltunk szörnyek,
 a kezeket fogtuk, amíg kellett,
 elengedtük, amikor kellett,
 nem mulasztottunk el élni sem,
 még akár jutalom is lehetne,
 hogy élve juthattunk a mennyekbe,
 és talán csak annyit kéne tennünk,
 hogy beleüljünk a porba együtt
 élve és egészségesen,
 és aztán elkezdjük itt várni,
 minthogyha történhetne bármi,
 a gyerekek nélkül, ennyien,
 de bele ne ülünk, csak azt ne.⁶⁷

Mert ez a kedves barlang tényleg
 megtette értünk, amire képes
 a mennyek országa üresen,
   egy-egy finom toll
   sok-sok finom por
 alatt várt ránk türelmesen,
 de nézzünk körül, és lássuk be nevetve:
 mégse várhatunk a gyerekekre
 egy ilyen disznóólban, szívem!

Tudom, akkor inkább menjek fáért,
 ne énekeljek, mint aki ráér
 komoran és ünnepélyesen,
 mert elkezdte fázni, én meg ennék,
 meg én is fázom, és te is ennél,
 és tudom, hogy hosszú az énekem,
 unod, és nem is nagyon érted,
 hogy mit kell ennyit énekelgetni ezen:
 ez a mennyek országa, te is látod,
 reggel hozzáfogunk a takarításhoz,
 irgalmatlan nagy munka lesz, igen,

kifújjuk innen a port, a könnyűt,
 a nehéz tollakat párnákba tömjük,
   itt lesz a kórus,
   itt lesz a trónus,
 és egyszer majd Burnst olvasol nekem,
 de ha már most énekelni kezdünk,
 nem lesz itt semmi sohasem.

És én is tudom, hogy így van rendjén,
 de most már mégiscsak végigénekelném:
 csinállok egy kis meleget, szívem.

Kemény István: Búcsúlevél

Édes hazám, szerettelek,
úgy tettél te is, mint aki szeret:
a tankönyveid és a költőid is
azt mondták, hű fiad legyek.

Hű is voltam, fel is nőttem,
cinikus ember se lett belőlem,
csak depressziós, nehéz és elárult,
bezárt cukorgyár a ködben.

Őzek fáznak a szántáson
vagy egy kisváros, alig látom.
Ígértél nekem egy titkot, hazám, hogy
mi a fontos a világon.

Hogyha néha belekezdted,
az se volt baj, hogy nem szerettél,
majd szeretsz mást vagy magadat, nem baj,
de egyszer csak öreg lettél.

Gonosz lettél, vak és régi,
egy elbutult idegen néni,
aki gyűlöletbe burkolózva még
ezer évig akar élni.

Nem kértél, hogy mosdassalak,
annyit se morogtál, hogy hagyjalak,
mint egy szőnyeg, feküdtél a semmin,
elárulni se hagytad magad.

Az én teám közben elforr,
nem vagyok az már, ki voltam egykor,
az életem nagy happy end nélkül is
véget érhet, mint egy verssor.

Azt játszod, hogy nem is hallasz,
túl nagy énfölöttem a hatalmad.
Hozzád öregszen és belehalok, ha
most téged el nem hagylak.

Amíg élek, úton leszek:
használni akarom a szívemet.
A fejemben szólal majd meg, ha csengetsz,
édes hazám, szerettelek.

Bornemissza Péter: Cantio optima

Siralmas énnéköm tetüled megváltom,
Áldott Magyarország, tőled eltávoznom;
Valljon s mikor leszön jó Budában lakásom!

Az Fölföldet bírják az kevély nímötök,
Szerémségöt bírják az fene törökök.
Valljon s mikor leszön jó Budában lakásom!

Engömet kergetnek az kevély némötök,
Engöm környülvetek az pogán törökök.
Valljon s mikor leszön jó Budában lakásom!

ngöm eluntattak az magyari urak,
Kiízték közölök az egy igaz Istent.
Valljon s mikor leszön jó Budában lakásom!

Legyön Isten hozzád, áldott Magyarország,
Mert nincsen tebened semmi nagy uraság.
Valljon s mikor leszön jó Budában lakásom!

Ez éneköt szörzék jó Husztnak várában,
Bornemissza Pétor az ő víg kedvében,
Valljon s mikor leszön jó Budában lakásom!

Balassi Bálint Búcsúja hazájától

Óh, én édes hazám, te jó Magyarország,
Ki keresztyénségnek viseled paizsát,
Viselsz pogány vérrel festett éles szablyát,
Vitézlő oskola, immár Isten hozzád!

Egriek, vitézek, végeknek tüköri,
Kiknek vitézségét minden föld beszéli,
Régi vitézséghez dolgozotkot veti,
Istennek ajánlva légyetek immár ti!

Ti is, rárószárnyon járó hamar lovak,
Azkiknek hátokon az jó vitéz ifjak
Gyakorta kergetnek, s hol penig szaladnak,
Adassék egészség már mindnyájatoknak!

Fényes sok szép szerszám, vitézlő nagy szépség,
Katonatalálmány, újforma ékesség,
Seregben tündöklő és fénlő frissesség,
Éntülem s Istentül légyen már békesség!

Sok jó vitéz legény, kiket felemeltem,
S kikkel sok jót tettem, tartottam, neveltem,
Maradjon nálatok jó emlékezetem,
Jusson eszetekbe jótétemről nevem!

Vitéz próba helye, kiterjedt sík mező,
S fákkal, kősziklákkal bővös hegy, völgy, erdő,
Kit az sok csata jár, s jószerecse leső,
Légyen Isten hozzád, sok vitézt legelő!

Igaz atyámfia s meghitt jóbarátim,
Kiknél nyilván vadnak keserves bánatim,
Ti jutván eszembe hullnak sok könyveim,
Már Isten hozzátok, jó vitéz rokonim!

Ti is, angyalképet mutató szép szüzek
És szemmel öldöklő örvendetes menyek,
Kik hol vesztettetek, s hol élesztettetek,
Isten s jó szerelem maradjon véletek!

Sőt te is, óh, én szerelmes ellenségem,
Hozzám háládatlan, kegyetlen szerelmem,
Ki érdemem -----

Ti penig, szerzettem átkozott sok versek,
Búnál kik egyebet nekem nem nyertetek,
Tűzben mind fejenként égjete, vesszete,
Mert haszontalanok, jót nem érdemletek.

Rimay János**Tizedik, kiben kesereg a magyar nemzetnek romlásán és fogyásán**

Ó, szegény megromlott s elfogyott magyar nép,
Vitézséggel, nevelt hírrel vagy igen szép,
Kár, hogy tartatol úgy, mint senyvedendő kép,
Előmenetedre nincs egy utad is ép.

Kedvelt, böcsült véred lett csúfoltságossá,
Szablyádnak bő zsoldja nagy olcsóságossá,
Megcsorbult nemzeted változott korcsossá,
Neved szépsége utáltságossá.

Föld reménségére felnevelt úrfiak
Szemétre vettetnek úgy, mint köz tyúkfia,
Zsírokkal hízódnak az idegen fiak,
Hozzád nem különbek, mint az ördögfiak.

Hazádnak szép vége mindenütt csonkán áll,
Sereged szép száma fogy, romol s szállton száll,
Ínséged nő s árad, veled egy ágyban hál,
Bő étkeid helyett rakódik apró tál.

Ki szánhat? Bánd magad nyomorúságidot,
Mert nézi s nem érzi az csak romlásodot,
Aki építhetné te szép országodot,
Könnyen múlatja el csak záloglásidot.

Sem pénz, jószág mostan, s méltó árú posztó
Nem indít, hogy szolgálj, megszűkült az osztó,
Csudáld, hogy minden rend nem kóborló s fosztó,
Az nagy orv mert kicsint szörnyebb felakasztó.

Ó, kedves nemzetem, hazám, édes felem,
Kivel szerelmetes mind tavaszom s telem,
Keseregj, sírj, kiálts Istenedhez velem!
Nálad, hogy szeretlek, légyen ez vers jelem.

Ady Endre: Bujdosó kuruc rigmusa

Tíz jó évig a halálban,
Egy rossz karddal száz csatában,
Soha-soha hites vágyban,
Soha-soha vetett ágyban.

Kergettem a labanc-hordát,
Sirattam a szívem sorsát,
Mégsem fordult felém orcád,
Rossz csillagú Magyarország.

Sirattalak, nem sirattál,
Pártoltalak, veszni hagytál,
Mindent adtam, mit sem adtál,
Ha eldőltem, nem biztattál.

Hullasztottam meleg vérem,
Rágódtam dobott kenyéren.
Se barátom, se testvérem,
Se bánatom, se reményem.

Már életem nyugalommal
Indul és kevéske gonddal,
Vendégséggel, vigalommal,
Lengyel borral és asszonnyal.

Lengyel urak selymes ágya
Mégis forró, mint a máglya.
Hajh, még egyszer lennék árva,
Be jó volna, hogyha fájna.

Áldott inség: magyar élet,
Világon sincs párod néked,
Nincsen célod, nincsen véged,
Kínhalál az üdvösséged.

Elbocsát az anyánk csókja,
Minden rózsánk véres rózsá,
Bénán esünk koporsóba,
De így éltünk vitézmódra.

Ady Endre: Sípja régi babonának

Kernstok Károlynak, baráti szeretettel

Csak magamban sírom sorsod,
Vérem népe, magyar népem,
Sátor-sarkon bort nyakalva
Koldus-vásár közepében,
Már menőben bús világgá,
Fáradt lábbal útrakészen.

Körös-körül kavarnak
Béna árnyak, rongyos árnyak,
Nótát sipol a fülembe
Sípja régi babonának,
Édes népem, szól a sípszó,
Sohse lesz jól, sohse látlak.

Szól a sípszó: átkozott nép,
Ne hagyja az Úr veretlen,
Uralkodást magán nem tűr
S szabadságra érdemetlen,
Ha bosszút áll, gyáva, lankadt
S ha kegyet ad, rossz, kegyetlen.

Üzenhettek már utánam,
Kézsmárk hegye, Majtény síkja,
Határ-szélen botot vágok,
Vérem többé sohse issza
Vesztett népem veszett földje:
Sohse nézek többet vissza.

Térey János: Magyar közöny

Kemény István *Búcsúlevelére*

*Fölpaprikázva, s megvezetve, népem,
Nyakadban ízlésed szerinti úrral,
Ha olvasol, hát félreolvasol,
És fényes nappal vészharangozol;
Tárukkozó elfojtásodat értem.*

*Ki legnagyobb vagy önmagasztalásban
S öngyűlöletben, önkorlátozásban,
Göggel tudsz elfordulni, sérteni,
Sértődni, mint egy félretolt zseni!...
Két féltékéd nehéz szívvel bejártam.*

*Kőbe vésett alkotmány a jutalmad!
Fék: nem bilincs. Otthonos lett a káosz,
A tisztázás helyett a lágy maszat.
Pörös szájak befogva? Nagydarab
Megmondóemberek pálcát ragadnak.*

*Az életre trombitált múzeumból
Üzennek tekintetes vármegyéid!
És műveletlen főispánjaid
Gondozzák a föld szekérvárait;
S egymást elvéteni készlet az undor.*

*Legyintve szerteszét és számolatlan,
Él a kedély. Lakájkultúra tombol,
Kilincselők a nábob ajtaján...
Pirul a boldogságos tartomány
Az alázúduló vörösiszapban.*

Kemény István: Búcsúlevél

Édes hazám, szerettelek,
úgy tettél te is, mint aki szeret:
a tankönyveid és a költőid is
azt mondták, hű fiad legyek.

Hű is voltam, fel is nőttem,
cinikus ember se lett belőlem,
csak depressziós, nehéz és elárult,
bezárt cukorgyár a ködben.

Őzek fáznak a szántáson
vagy egy kisváros, alig látom.
Ígértél nekem egy titkot, hazám, hogy
mi a fontos a világon.

Hogyha néha belekezdted,
az se volt baj, hogy nem szeretted,
majd szeretsz mást vagy magadat, nem baj,
de egyszer csak öreg lettél.

Gonosz lettél, vak és régi,
egy elbutult idegen néni,
aki gyűlöletbe burkolózva még
ezer évig akar élni.

Nem kértél, hogy mosdassalak,
annyit se morogtál, hogy hagyjalak,
mint egy szőnyeg, feküdtél a semmin,
elárulni se hagyta magad.

Az én teám közben elforr,
nem vagyok az már, ki voltam egykor,
az életem nagy happy end nélkül is
véget érhet, mint egy vessző.

Azt játszod, hogy nem is hallasz,
túl nagy énfölöttem a hatalmad.
Hozzád öregszen és belehalok, ha
most téged el nem hagylak.

Amíg élek, úton leszek:
használni akarom a szívemet.
A fejemben szólok majd meg, ha csengetsz,
édes hazám, szerettelek.

Térey János: Magyar közöny

Kemény István *Búcsúlevelére*

*Fölpaprikázva, s megvezetve, népem,
Nyakadban ízlésed szerinti úrral,
Ha olvasol, hát félreolvasol,
És fényes nappal vészharangozol;
Tárulkozó elfojtásodat értem.*

*Ki legnagyobb vagy önmagasztalásban
S öngyűlöletben, önkorlátozásban,
Göggel tudsz elfordulni, sérteni,
Sértődni, mint egy félretolt zseni!...
Két féltekéd nehéz szívvel bejártam.*

*Köbe vésett alkotmány a jutalmad!
Fék: nem bilincs. Otthonos lett a káosz,
A tisztázás helyett a lágy maszat.
Pörös szájak befogva? Nagydarab
Megmondóemberek pálcát ragadnak.*

*Az életre trombitált múzeumból
Üzennek tekintetes vármegyéid!
És műveletlen főispánjaid
Gondozzák a föld szekérvárait;
S egymást elvéteni készlet az undor.*

*Legyintve szerteszt és számolatlan,
Él a kedély. Lakájkultúra tombol,
Kilincselők a nábob ajtaján...
Pirul a boldogságos tartomány
Az alázúduló vörösiszapban.*

Nádasdy Ádám: A hazafiúi hűségről

Hazánkban, fiúk, nem szabad csalódn,
mert olyan az, mint az édesanyánk.
Ugyanazt főzi folyton, s hajtogatja:
hogy ezt szeretjük. „Egyél még, fiam!”
Konyhájában ütött-kopott edények,
ami meg új, az tőlünk idegen.
Falán a régi esküvői képük,
„Ugye szép asszony voltam?” – kérdezi.
Sosem volt szép. De ne vegyétek észre.
Menjetek el szépen, ne szóljatok.
A cipőnket nézhetjük nagy zavarban,
hogy csúnya asszony az édesanyánk.
S ha fényévnnyire van már a szobája,
a távolságon hüledezni kár:
a lába közül bújtatok elő,
s a szaga végig ott lesz rajtatok.

Erdős Virág: Édes Hazám

hadd ülök az
 öledbe
 minden búmat-bánatomat
 feledve
 sose hagyj el mindörökre
 velem légy
 mit számít hogy nem vagyok még
 tizennégy

bóklászsom a vadregényes
 tájaidon
 nem ütközöm meg a titkos
 vágyaidon
 és ha egy kis szeretetet
 kiharcolok
 azon se kell paráznod hogy
 befalcolok

szívem minden melegével
 leszoplak
 az okosok úgyis mindent
 beszopnak
 ugyan minek futnék meg háthova is
 magyar vagyok mégha félig
 roma is

igény szerint kiköpöm vagy
 lenyelem
 mégse ingyen pusztítom a
 kenyereket
 ünnepnapon csoki ropi
 kóla
 Édes Hazám gondoskodik
 róla

nem izgat föl engem már az
 isi se
 szaladgáljon oda csak a
 pisise
 nincsen annál alaposabb
 honismeret
 mint amit a magam bőrén
 megismerek

házunk előtt folyik el a
 kanális
 akkor szép a szerelem ha
 anális
 felkínálom minden rejtett
 zugomat
 ráadásul legkisebbik
 hugomat

önként vagyok veled naná
 dalolva
 még ha nem is járunk össze-
 karolva
 nincsen ebben semmi extra
 áldozat
 mindig van egy
 eggyel durvább változat

kiülök a Duna-Tisza
 közére
 kivezérel az én szívem
 vezére
 bár ne lenne rajtam ez az
 émelygés
 üzletszerűbben menne a
 kéjelgés

nem kell tőlem féltened a
 tárcádat
 tessék itt van mutatom a
 bárcámat
 tiszta vagyok mint a vízbe
 fulladás
 bár van egy kis

kismedence-gyulladás

Édes Hazám legkedvesebb
 kliensem
 szép vagy jó vagy másnak nem jut
 ilyen sem
 áhitattal suttogom a
 neved is
 csókolom ha el-eljár a
 kezéd is

ha megnövök úgy kell nekem
 eladnak
 rám se néznek inkább tovább
 haladnak
 akad másik az ilyenek
 helyébe
 némi ellenszolgáltatás
 fejébe'

dongó darázs dolgozik a
 virágon
 nincsen ennél klasszabb hely a
 világon
 ha vigyázok nem is nagyon
 ér baj
 vagy a rendőr visz el vagy a vér-
 baj

Édes Hazám hadd legyek a
 himnuszod
 hadd fényezzem tovább fényes
 nimbuszod
 amennyire csak a szitu
 engedi
 szeretném a dicsőséged
 zengeni

A Trabantfejű Nő Palatinus 2011

Kishit

rontás ellen
Kishit, Kishit,
kedvesem, Kishit,
pipacsmező,
mezőnyi méreg,
bocsáss meg, Kishit,
Kishit, Kishit,
de most itt foglal
hagyni téged.

A te virágaid
mind vadak, de
én se leszek már
szelíd és senki,
virágozz vadul
tovább, Kishit,
én meg rohanok
újjászületni.

Újjászületni,
Kishit, kedves,
korábbi címem,
régiségem,
tárgyi emlék,
hogy min feküdtem
kiásott földként,
és mégis éltem.

Itthagylak, Kishit,
a büntudatommal,
a kérlelhetetlen
logikáddal,
emlékül pedig
a törhetetlen
üvegből megőrzött
pár szem szilánkkal.

Megyek, mert vár már
egy válogatott kis
csapat, a hátra-

levő évek,
többet akarok
érni annál,
vagy éppen annyit,
amennyit érek.

Sok mindent akarok,
felőni újra
és gondolkozni is,
ha újra megy majd,
feltámasztani
azt, ami felébredt,
és csalódott arccal
újra meghalt.

Nem válogatni
eszközökben,
a jövőt uralni
végre egyszer,
megváltani, vagy
megjelölni
vizelettel vagy
képzlettel.

A lánglelkű hülyét
megdicsérni,
a korrekt bölcsnek
ellenállni,
jól titkon rúgni
a társadalmat,
ha meg akar ölni
és zabálni.

Kis vészcsengőket,
szirénákat
fogadni örökbe,
nevelni szépen,
gyerekzsivajban
hajtogatni, hogy
egyszerre mindig csak
egy beszéljen.

Jöjjön csak, aminek

jönnie kell,
aminek dőlni,
dőljön,
a biztosaknál
legalább eggyel
több dolgok vannak
égen, földön.

Ilyenek járnak
a fejemben, Kishit,
homokos, szomorú
síkra érni,
sietős léptekkel
átvágni rajta,
vagy megfutamodni,
mint a férfi.

Igen, a pokolba
vezető út is
az én céljaimmal
van kövezve,
és tudom, hogy te se
csak gonosz vagy, Kishit,
hanem még ezer más
gyógyfüvecske,

és ezért majd persze
visszavágyom
hozzád, Kishit,
a bizonytalanból,
hogy masszívnak tűnő
roncs legyen újra,
ne megbízhatatlan,
erős kalandor.

És mondogatlak
és emlegetlek,
de mondogathatsz
és emlegethetsz,
Kishit, Kishit,
kedvesem, Kishit,
maradok mégis
egyre messzebb.

Remény

Láttam az egészet, és tudtam, hegyen állok,
a részletek halkán zúgtak odalent,
idefenn most egyik se hiányzott.
Kérdezni jöttem fel, de a jósnő
hazament a lázas kisfiához.

A kérdésemet lepöcköltem a szakadékba,
pattogva tűnt el, pedig nagy volt:
a törhetetlen üveg maradéka.
Csak a szívem kérdezgette halkán:
kedves vérem, hova lesz a séta?

Azelőtt ilyenkor kétségbeestem,
mert innen már csak lefelé van út,
és idáig nem jár le az Isten.
De most itt volt, és ő kísért le később:
egy szó nélkül ballagtunk le ketten.

De ez a végén lesz, itt még csak állok,
és érzem, ahogy elkezdek nevetni:
hogyan lettem én ennyire magányos,
és hogy teljes képtelenség, félreértés,
de ez mégse lesz már soha máshogy.